

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 131/2025-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Milana Šulvu – správcu konkurznej podstaty SKP Považské mlyny a cestovinárne spol. s r. o.**, Hlučínska 1, Bratislava, zastúpeného AS Legal s.r.o., Hlučínska 1, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/3/2024 z 21. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ tiež namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Obo/3/2024. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, prikázať najvyššiemu súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručенou Krajskému súdu v Bratislave domáha proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke, a. s., zaplatenia sumy 4 683 701,98 eur s príslušenstvom ako rozdielu hodnoty majetku sťažovateľa poskytnutého k zabezpečeniu úverov stanovených na základe znaleckých posudkov a hodnoty nesplateného úveru z konkrétnych úverových zmlúv. Počas konania tento nárok prekvalifikoval na bezdôvodné obohatenie. Krajský súd sa v prvom rade zaoberal otázkou platnosti zmlúv o zabezpečovacom prevode práva, dospievajúc k záveru, že tieto sú v celom rozsahu neplatné, a preto z nich získaný

majetkový prospech sa považuje za bezdôvodné obohatenie. Krajský súd tiež, posudzujúc žalovanou vznesenú námietku premlčania, uzavrel, že žaloba bola podaná v rámci plynutia štvorročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka. Vzhľadom na rozdielne závery v konaní predložených znaleckých posudkov a z toho vyplývajúcu potrebu vykonania ďalšieho dokazovania týkajúceho sa výšky uplatneného nároku krajský súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom sp. zn. 12Cbi/61/2003 z 30. novembra 2023 tak, že základ žalobného návrhu je opodstatnený.

3. Proti rozsudku krajského súdu podala z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odvolanie žalovaná, ktorým sa domáhala zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci krajskému súdu alebo jeho zmeny tak, že základ žalobného návrhu je neopodstatnený, premlčaný.

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 3Obo/3/2024 z 21. novembra 2024 zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podľa sťažovateľa v konaní pred krajským súdom boli za nesporné považované tieto skutočnosti: výška pohľadávky žalovaného z úverových zmlúv, samotné uzatvorenie úverových zmlúv medzi stranami sporu, uzatvorenie zmlúv o zabezpečovacom prevode práva medzi stranami sporu, nesplnenie záväzkov sťažovateľa z úverových zmlúv riadne a včas, ako aj skutočnosť, že žalovaná pristúpila k uspokojeniu svojej pohľadávky realizáciou zabezpečovacieho prevodu práva. Sporným v konaní zostala výška uplatňovaného nároku a včasnosť podania žaloby.

6. Sťažovateľ považuje za podstatné nasledujúce skutkové a právne závery krajského súdu:

- žalovaná z dôvodu neplnenia záväzkov zrealizovala výkon zabezpečovacieho prevodu práva prevzatím nehnuteľného a hnutel'ného majetku,
- zmluvy o zabezpečovacom práve boli neplatné, a preto je potrebné vrátiť bezdôvodné obohatenie,
- premlčacia doba začala plynúť okamihom prevzatia nehnuteľného a hnutel'ného majetku pri výkone zabezpečovacieho práva.

7. Najvyšší súd v odvolacom konaní opakovane vytkol krajskému súdu opomenutie aplikácie § 457 Občianskeho zákonníka v súvislosti s vysporiadaním vzťahov medzi účastníkmi neplatnej zmluvy. Súčasne uviedol, že nie je zrejmé, či došlo k aktivácii uhradzovacej funkcie, teda k realizácii zabezpečovacieho prevodu práva. Tiež tvrdil, že nie je jasné, na základe čoho došlo k úhrade úveru, pričom naznačil možnosť uspokojenia pohľadávky na základe výkonu záložného práva. Požadoval, aby krajský súd rozdelil plnenie na plnenie poskytnuté na základe zabezpečovacej funkcie a plnenie poskytnuté na základe uhradzovacej funkcie zabezpečovacieho prevodu práva. Najvyšší súd tiež vyžadoval, aby krajský súd určil moment začatia plynutia premlčacej doby v súlade s § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka okamihom, keď došlo k plneniu spočívajúcemu v úhrade úveru.

8. Sťažovateľ vo vzťahu k uvedeným záverom najvyššieho súdu namieta, že v súdnom konaní sa žiadna sporová strana nedomáhala aplikácie § 457 Občianskeho zákonníka ani netvrdila, že nedošlo

k realizácii zabezpečovacieho prevodu práva či k uspokojeniu pohľadávky iným spôsobom ako zabezpečovacím prevodom práva. Súčasne strany sporu netvrdili, že došlo k výkonu záložného práva alebo k uspokojeniu úveru na základe záložných zmlúv.

9. Sťažovateľ zastáva názor, že mu najvyšší súd odňal právo konať pred súdom, pokiaľ ho v súlade s § 382 CSP nevyzval k zamýšľanému použitiu § 457 Občianskeho zákonníka, teda nedostal príležitosť predstaviť vlastné argumenty týkajúce sa právneho posúdenia veci, čím došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv.

10. Podľa sťažovateľa je záver odvolacieho súdu o povinnosti prvoinštančného súdu aplikovať § 457 Občianskeho zákonníka neudržateľným a chybným právnym záverom, ktorý nie je v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnený. Ak z neplatnej zmluvy plnila len jedna strana, a to sťažovateľ, nemožno aplikovať § 457 Občianskeho zákonníka, ale je potrebné použiť § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ako to učinil krajský súd. V rozhodnutiach konajúcich súdov bola konštatovaná neplatnosť zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, neplatnosť žiadnej inej zmluvy v konaní konštatovaná nebola. Z uvedeného vyplýva, že plnenie, ktoré by si mali strany vrátiť (či už podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka alebo podľa § 457 Občianskeho zákonníka) z dôvodu neplatnosti zmluvy, môže byť iba plnenie poskytnuté na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, ktoré poskytol výlučne sťažovateľ, čo vylučuje aplikáciu § 457 Občianskeho zákonníka na danú vec

11. Napadnuté rozhodnutie je podľa sťažovateľa arbitrárne a zmätočné, bez akejkoľvek súvislosti so zisteným skutkovým stavom, od ktorého sa odvolací súd neprípustne odchýlil. Odvolací súd bez vykonania alebo zopakovania dokazovania dospel k odlišným skutkovým zisteniam v rozhodujúcich otázkach prejednávanej veci, a to čo sa týka listín; skutočností, či žalovaný pristúpil k výkonu zabezpečovacieho práva, či pohľadávky z úverových zmlúv boli uspokojené iným spôsobom, naznačujúc, že mohli byť uspokojené pri výkone záložného práva. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nenadväzuje na riadne a konzistentne odôvodnené rozhodnutie súdu prvej inštancie.

12. Najvyšší súd v rozpore s § 380 ods. 1 CSP prekročil odvolacie dôvody tým, že sa zaoberal otázkami, ktoré v odvolaní neboli namietané, a to konštatovaním možnosti uspokojenia pohľadávky prostredníctvom výkonu záložného práva a spochybňovaním skutočností, či došlo k realizácii zabezpečovacieho prevodu práva, tieto skutočnosti neboli medzi sporovými stranami sporné.

13. Postup najvyššieho súdu v odvolacom konaní vykazuje podľa sťažovateľa vážne procesné pochybenia, ktoré vedú k zbytočným prietahom v konaní. Tieto pochybenia spočívajú najmä v prezentovaní chybného právneho názoru o potrebe aplikácie § 457 Občianskeho zákonníka, nedovolenom odchýlení sa do skutkových zistení súdu prvej inštancie, prekročení odvolacích dôvodov a vydaní nezrozumiteľných a zmätočných pokynov pre ďalšie konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v konaní o zaplatenie 4 683 701,98 eur s príslušenstvom, ktorým zrušil medzitýmny rozsudok krajského súdu, ktorým

rozhodol, že základ žalobného návrhu je opodstatnený. Súčasne sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru):

15. Podľa sťažovateľa najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol arbitrárne a svojvoľne.

16. Osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľa je zrušujúce (kasačné) rozhodnutie odvolacieho súdu, čo znamená, že konanie o jeho nároku nie je pred všeobecnými súdmi právoplatne ukončené. Vzhľadom na to sa ústavný súd musel najprv zaoberať rozsahom svojej meritórnej prieskumnej právomoci vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu.

17. Ústavný súd stabilne judikuje, že pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05). Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (IV. ÚS 322/09).

18. V súvislosti s podstatou a so zmyslom princípu subsidiarity ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

19. Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež opakovane vyslovuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných kódexoch (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

20. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto

výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

21. Okrem toho však i samotné napadnuté rozhodnutie je spôsobilé byť predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu, pretože niet pochyb, že i uznesenie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie vo veci samej právoplatne nekončí, musí spĺňať požiadavky plynúce z viacerých čiastkových aspektov základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa prvostupňové rozhodnutie zrušuje a vec sa vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musí napríklad dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká naň z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru plynie (m. m. III. ÚS 46/2013).

22. Sťažovateľ napáda postup odvolacieho súdu a tvrdí, že tento porušil predovšetkým § 382 CSP, pretože mu odňal právo vyjadriť sa k aplikácii § 457 Občianskeho zákonníka, ktorý na rozdiel od súdu prvej inštancie uplatnil.

23. Nepochybne o prekvapivosti rozhodnutia možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/1/2018 z 21. marca 2018).

24. Zásada kontradiktórnosti vyžaduje, aby súdy nezakladali svoje rozhodnutia na skutkových alebo právnych otázkach, ktoré neboli prejednané v priebehu súdneho konania, a spôsobili taký obrat, že ho strana sporu nemohla predpokladať ani pri náležitej bdelosti (Čepek proti Českej republike, sťažnosť č. 9815/10, rozsudok z 5. 4. 2013, § 48).

25. Ústavný súd už stabilne judikuje, že nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v posudzovanom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 100/2013).

26. V kontexte výsledkovej spravodlivosti, ktorú ústavný súd uplatňuje, a vzhľadom na skutočnosť, že v dôsledku napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa vec sťažovateľa opäť nachádza pred súdom prvej inštancie, o ním uplatnenom nároku sa bude ďalej konať, pričom sťažovateľ bude mať možnosť sa k aplikácii tých zákonných ustanovení, ktoré pri doterajšom rozhodovaní vo veci neboli použité, vyjadriť, a to nielen v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ale aj v rámci konania o odvolaní proti prípadnému nepriaznivému rozsudku súdu prvej inštancie, eventuálne v dovolaní.

Námietka o vadnosti postupu odvolacieho súdu v napadnutom konaní z dôvodu postupu v rozpore s § 382 CSP je preto nedôvodná.

27. Postup odvolacieho súdu je podľa sťažovateľa tiež v rozpore s § 383 CSP, podľa ktorého odvolací súd je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, ako aj s § 384 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Skutkové zistenia odvolacieho súdu sa podľa sťažovateľa nezhodujú so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd dokazovanie nezopakoval a založil na nich svoje právne závery, ktoré sú arbitrárne.

28. Ustanovenie § 384 CSP vychádza zo zásady plne rešpektovanej aj rozhodovacou praxou ústavného súdu (II. ÚS 387/2010, II. ÚS 506/2013), že odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Výnimku z tejto zásady predstavuje prípad, v ktorom odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje. V konkrétnych okolnostiach veci z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na potrebe použitia ustanovení právnych predpisov, ktoré neboli pred súdom prvej inštancie aplikované, čo je nepochybne prípad nesprávneho právneho posúdenia veci – subsumovanie skutkového stavu súdom prvej inštancie pod normu hmotného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu (k tomu pozri aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/4/2009), pri ktorom nie je zo zákona daná povinnosť odvolacieho súdu dokazovanie zopakovať. V právnej veci sťažovateľa skutkový stav nezostal definitívne uzavretý, ale v dôsledku kasácie rozhodnutia súdu prvej inštancie bude aj na sťažovateľovi v postavení žalobcu, aby v ďalšom konaní pred krajským súdom navrhol vykonanie dôkazov či predstrel argumentáciu, ktorú uplatnil aj v ústavnej sťažnosti, čo môže viesť k zmene zisteného skutkového stavu. Ani túto námietku ústavný súd preto nevyhodnotil ako dôvodnú.

29. Pokiaľ sťažovateľ namieta postup krajského súdu, ktorý považuje za rozporný s § 380 CSP, ktorý zakotvuje viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi, z napadnutého uznesenia, v ktorom sa krajský súd venuje odvolaniu žalovanej (body 11 až 14), vyplývajú podstatné námietky žalovanej týkajúce sa nevykonania dôkazu výsluchu svedkyne navrhovanej žalovanou bez riadneho odôvodnenia [§ 365 ods. 1 písm. e) CSP], nesprávnosti skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP], ktoré všetky najvyšší súd vyhodnotil ako dôvodné (body 32 až 40), a preto zrušil napadnutý medzitýmny rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Postup súdu prvej inštancie tak posúdil ako komplexne chybný z viacerých dôvodov, ktoré nebolo možné napraviť v odvolacom konaní, a preto bolo namieste rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové rozhodnutie. Ústavný súd v uvedenom procesnom postupe najvyššieho súdu aj vzhľadom na svoju obmedzenú možnosť v danom štádiu konania podrobne vyhodnocovať obsah odvolacích námietok a ich posúdenie odvolacím súdom, ktoré vo výsledku môže byť ešte posúdené v dovolacom konaní, nevidel názor najvyššieho súdu o nesúladnosti rozsudku krajského súdu s príslušnými zákonnými ustanoveniami ako ústavne neudržateľný.

30. Ústavný súd uzatvára, že v danej veci nezistil dôvody na pripustenie výnimky zo zásady nevstupovať do rozhodnutí súdov, ktorými boli zrušené rozhodnutia súdov nižšej inštancie.

31. Zároveň ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že nemôže obísť princíp subsidiarity svojej právomoci v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy *in fine* a § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Okrem už naznačených výnimiek takto (negatívne) pristupuje k prieskumu kasačných rozhodnutí dovolacieho súdu, pri kasačnom odvolacom rozhodnutí to platí o to viac.

32. Z uvedených dôvodov ústavnému súdu jeho postavenie ochrancu ústavnosti oddeleného od sústavy všeobecného súdnictva neumožňuje skúmať námietky sťažovateľa v štádiu po vrátení veci najvyšším súdom krajskému súdu na ďalšie konanie.

33. Ústavný súd vzhľadom na prezentované závery ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru):

34. K námietke sťažovateľa o porušení jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ktoré odvodzuje od ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia, na základe ktorého sa vec vrátila do štádia pred súd prvej inštancie a ktoré má byť dôvodom zbytočného predlžovania súdneho konania, v situácii, keď ústavný súd pri sťažovateľom navrhovanom ústavnoprávnom prieskume napadnuté rozhodnutie nediskvalifikoval, nemožno relevantne vyvodit' ani zbytočné priet'ahy v konaní. Napokon sťažovateľ ani nenamieta neprimeranú dĺžku odvolacieho konania.

35. Ústavný súd pri hodnotení veci tiež konštatuje, že najvyšší súd už nemohol v čase podania ústavnej sťažnosti (6. februára 2025) spôsobiť porušovanie označených práv sťažovateľa svojou nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou, pretože vo veci 21. novembra 2024 napadnutým rozhodnutím meritórne rozhodol.

36. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

37. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol v celom rozsahu, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu